

Somriures mortals

La història. En el Middle West ianqui, avui. Havent presentat el suïcidi horripilant d'una pacient, la doctora Rose Cotter comença a patir una sèrie d'inquietants successos de difícil explicació, tant que retorna al passat per escapar de la realitat present...

Les formes. Vagi d'entrada que el somriure està sobrevalorat. Sobretot ara que s'ha convertit en amenaçador emoticon! ¿S'ha fixat vostè amb els somriures dels polítics que sempre somriuen i de què? Un dels actors més esgarrifós és, era, Gene Hackman, malauradament jubilat del cinema. El seu somriure del tigre. Doncs per aquí circula la pel·lícula d'avui, "Smile" (Somriure), escrita i dirigida per Parker

Finn (Florida, 33 anys). Un cineasta que, si te'l mires de fit a fit, té un mig somriure a lo Gioconda. Amb la seva proposta desassossegant que pretén ser (i ho és a fe del diable), ens col·loca en una espiral de violència que primer usa d'un psicologisme insà, per tot seguit inundar la pantalla amb l'hemoglobina escarlata que ni l'Stanley Kubrick del "Resplendor" rebutjaria. En les horripilants peripecies que malviu aquesta doctora psiquiatra, unà Rose amb espines auto-flagel·lants, Parker Finn posa en marxa l'abundant arsenal de pirotècnia audiovisual de

que és capaç. Per tant, no es conté un pèl experimentant en imatges invertides, canvis d'objectiu en base a grans angulars, zooms i la bateria especial de càmeres en moviment perpetuo, per convertir les malventures de la protagonista en un malson diürn, sense descans ni futur, gairebé. Sense oblidar-se tampoc, ni tant sols de l'ominosa, felina presència d'un gat bigotut, com si s'hagués es-

capat de l'Àlicia en terra de meravelles, aquell somrient gat de Chesire, o d'aquell gat negre d'Edgar Allan Poe, ves a saber. Per adobar la vetllada amb ressonàncies de mals averanys infinits, l'efectista i neguitejant banda musical del xilè Cristóbal Tapia de Veer subratlla, amb atonals compassos, les anades i les vingudes d'una perduda Rose en busca de

si mateixa. O com bé deia el poeta nostrat, el perquè de tot plegat. Molt atents a la temible Sosie Bacon, la filla del Kevin ídem, vaja, que la noieta promet. Al temps.

El fons. Compte amb els suïcidis, les seves causes i culpabilitats socials.

La imatge. La pacient Laura fent-se un sagnant somriure amb el tallant tros de ceràmica.

La frase. "Cuando sonrío me da miedo, no se quién es", que deixa anar una espantadissa doctora. Ensenyar les dents, per arreglades que estiguin, és ensenyar els ullals, no? .

'Smile'

Director: Parker Finn. **Intèrprets:**

Sosie Bacon,
Soirse Noland,
Jessie T. Usher,
Caitlin Stasey,
Woodroch Wilson, Karla Simon. EUA, 2022. 115'. JCA Alpicat, Era Audiovisual Vielha.